

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

Παύλος αγαπούσε πολλά πράγματα, που δεν τα είχε γνωρίσει ποτέ του. Μία από τις αγάπες του ήταν και τα λουλούδια. Και δεν είχε ιδη ποτέ του λουλούδια εις τη μικρή του ζωή, γιατί είχε γεννηθή τυφλός. Τα μεγάλα του γυαλιστερά μάτια έβλεπαν πάντα ακίνητα και έκστατικά σαν τα μάτια των λευκών αγαλμάτων, εις το πρόσωπό του ήταν πάντα χυμνή ή λευκή γαλήνη των ωραίων μαρμαρών, και από τα χείλη του τα λόγια έκυλούσαν ανάργη και καθαρά με τον κρυσταλλένιον ήχο των αποκρύφων πηγών.

Όταν έμιλούσε για τα τριαντάφυλλα, ο Παύλος, έλεγε πάντα : «Είδαμε τα περίφημα έκαστοφύλλα που άνθισαν σήμερα την αυγή 'ς τα πόδια του μαρμαρένιου Ναρκίσσου...» Και όταν έμιλούσε για τα κρίνα έλεγε : «Είδαμε τα κρίνα που έφυγαν σαν μεθυσμένα να κοιμηθούν σήμερα το δειλιτό άπάνω στο μελαγχρότο πέπλο της μαρμαρένιας Αρτέμιδο...» Και όταν έμιλούσε για τα νούφαρα, έλεγε : «Είδαμε σήμερα το μεσημέρι, μέσα στη λευκή λάμπα του ήλιου, είδαμε τα νούφαρα που έκαναν το λουτρό τους μέσα στα τριανταφυλλάκια νερά της λίμνης». Γιατί ο Παύλος είχε μάθει να βλέπη με τα μάτια της Ξανθής του άδελφούλας.

Έβγαιναν κάθε ούρη χειροποιιστά κι' έτραβούσαν μακρὰ στα πλούσια περιβόλια, την ώρα που έξυπνούσαν τα λουλούδια και έλουζαν τα χρώματά τους νεροπαλά μέσα στην πρωινή πάχνη.

Η Άνθούλα ήταν φιλενάδα όλων των λουλουδιών, και όταν έπερνούσαν ανάμεσα από τάνθισμένα κληδιά, οι άκακίες και τα σπάρτα και τα γιαισεμιά και οι άμυγδαλιές ένιναζαν μια παρδαλή μοσχολισμένη βροχούλα στο Ξανθό της κεφάλι. Και η Άνθούλα, σφιγγοντας το χέρι του Παύλου, του έούστανε τους φίλους της ένα-ένα, από τα περήφανα έκαστοφύλλα που άνθιζαν στα πόδια ενός μαρμαρένιου Ναρκίσσου, ως τα ταπεινά χαμομήλια που ύφαιναν ένα κίτρινο κίλιμα κάτω από τα πόδια τους. Και είχε χίλια γλυκά λόγια για το καθένα. Και ο Παύλος έβλεπε με τα μάτια της Άνθούλας, έβλεπε τους παραπονημένους κισσούς που αγάλιαζαν τρομαγμένοι τους μεγάλους κορμούς των πλατάνων, έβλεπε τις περιπλοκάδες, που άνθαιναν δειλά επάνω στους τοίχους, έκνιταζεν τα χλωμά τριαντάφυλλα που έκοκκίνιζαν έλαφρά, όταν τα έχάτιδαν οι πεταλούδες με τα φτερά τους, εκάμαρωνα τα περίφημα και άκατάδεχτα κρίνα, επάνω στα ψηλά τους κλωνάρια, έκνιταζε ψηλά τις κίτρινες γαζίες, άγκαλιασμένες σφιχτά επάνω στα γκαθωτά κλωνάρια, εκάμαρωνα τις βιολετίτες με τα πολλά στολίδια και τις πολλές μυρωδιές, έκνιτα έβλεπε τα δεντρολίβανα στη σειρά, σαν στρατιώτες, που έφρουρούσαν ολόγυρα τα δειλά άνθη, και το μαλακό, το βελουδένιο βρόθον, που έσκαπε τις σκληρές πέτρες και τους γέροκους κορμούς των δένδρων, και το άπαλο πολυτέριγλι, στολισμένο με τα διαμάντια της πηγής. Και έβλεπεν όλα ο Παύλος με τα μάτια της Ξανθής του άδελφούλας... Και όταν έγύριζε στο σπίτι, η Άνθούλα τον άγκάλιαζε γλυκά και του έλεγε : «Είδες τί ωραία που ήταν σήμερα τα λουλούδια;» Και ο Παύλος, συυλώνοντας επάνω της τα μάτια του τα ακίνητα και έκστατικά, σαν τα μάτια των λευκών αγαλμάτων, της έλεγε : «Είδες τί ωραία που ήταν τα περήφανα έκαστοφύλλα που άνθισαν σήμερα την αυγή στα πόδια του μαρμαρένιου Ναρκίσσου;»

Πολλές προτομαγιές είδεν ο Παύλος με τα μάτια της άδελφούλας του. Και τάγαπες τόσο πολύ τα μεγάλα αυτά μάτια, τόσο που τώρα όρχιζότανε 'σ αυτά κι' έλεγε : «Νά χαρώ το φως μου!» Και ο κόμορος που δεν το έκασταλάβαινε, έλεγε : «Τί άνόητος τυφλός...»

...Ήθεθε πάλι η Προτομαγιά. Μέσα 'σ τους κήπους; τα λουλούδια Ξυπνήσανε μελαγχολικά, σκεπασμένα με δάκρυα, σκυμμένα όλα 'στη γη, σαν να είχαν να στεφανώσουν κανένα νεκρόν. Ο Παύλος ήτο καϊκάκοιτος 'στο κρεβάτι, με τα μάγουλα άναμμένα από την θερμην, με τα μάτια του μισοσφραλισμένα. Δίπλα του η Άνθούλα του έχάτιδενε τα μακρὰ μαλλιά του, τα σκορπισμένα 'στο λευκό προσκέφαλο. Και ο Παύλος την έκρατούσε από το χέρι σφιχτά, σαν να την οδηγούσε μέσα 'στα παραμιλητά του. Και μιλούσε ο Παύλος με μια φωνή ξεχωριστή, μια φωνή άλλου κόμορου. Μιλούσε για λουλούδια άγνωστα, καινούργια λουλούδια, που έφθιραναν 'σ ένα νέο περιβόλι. Και έσερνε, έσερνε ολόενα το μικρό χεράκι της Άνθούλας

επάνω στα σεντόνια : «Έλα, καλή μου, έλα άπ' το πρόσκιο μονοπάτι, έλα να σου δείξω την γειτονια των λουλουδιών. Έλα, καλή μου, έλα περ' από το ποταμάκι το ήσυχο, έλα πίσω από τις καλάμιές, έλα να σου δείξω τα μεγάλα κρίνα, έλα να σου δείξω το δάσος των ρόδων, τα περιφημα έκαστοφύλλα που άνθίζουν 'στα πόδια του Χριστού...»

Και της έσφιγγε το χέρι της, το παγωμένο από το φόβο, και την έσερνε επάνω 'στα λευκά σεντόνια, την έσερνε να της δείξη το μαγικό περιβόλι. Και η Άνθούλα, με τα μάτια κλειστά, κλειστά τα μεγάλα γαλανά μάτια, του έσφιγγε το χέρι και άκουμπισμένη στα μάγουλά του, τάνιναμένα από την θερμην, έβλεπε την μυστική προτομαγιά, με τα μάτια του Παύλου...

Παύλος Νιρβάνας

ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗ

ΑΙ ΠΡΩΤΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Η άρχαιότερα εικόνη του Ι. Χριστού, η σωζομένη μέχρι σήμερα, εινε η ευρισκομένη εις το κοιμητήριον του Αγίου Καλλίστου, στην Ρώμη. Αι άρχαιαι αυται εικόνες παρίσταναν τον Χριστόν κατά πρόσωπον (άνφας), φέροντα έσθητα Άδηναιου ήθιμορος κρατούντα δε εις μέν την άριστεράν χετρα πύπυρον, διά της δεξιᾶς δέ εύλογούντα ! Μέχρι της Γ' έκαστοναετηριδος οι σταυροί οι προς λατρείαν κατασκευαζόμενοι, δεν έφεραν επάνω τον Ι. Χριστόν. Από της εποχής όμως αυτης και έντεθεν άρχισαν να ζωγραφίζον επ' αυτών και τον Θεάνθρωπον ένδεδυμένον όμως και έστεμμένον την κεφαλήν, έν πλήρει θριάμβω. Άκολούθως έξωγραφίζαν αυτόν επί των σταυρών ψυχοραγούντα, δλλα ένδεδυμένον και άνευ άκνηθίνου επί της κεφαλής στεφανών. Έπίσης δεν έφερε και την γνωστήν πλιγγήν της πλευράς του. Οι πόδες αυτου άπεικονίζοντο καθηλωμένοι, έκαστος ιδιαιτέρως και όχι και οι δύο μαζί, όπως τους παριστάνον ηδη.

Ο κ. Νιρβάνας στο γραφείο του [Σκίτσο του κ. Δελ.]

Κατά την αυτην περίου εποχήν προσετέθη εις μερικους σταυρούς η έπιγραφη : «Ιησούς Ναζωραίος Βασιλεύς Ιουδαίων». Έπί των σταυρών των κατασκευασθέντων κατά την Ζ' έκαστοναετηριδα, παρίσταται ο Ιησούς πάχων έν μέσφ δύο γυναικών, της Παναγίας και της Μαρίας της Μαγδαληνης. Άνωθεν δε αυτου έξωγραφίζαν συνήθως τον ήλιον και την σεληνην. Ουδέποτε όμως έξωγραφίζετο ο Ιησούς γυμνός, άλλα πάντοτε φέρον μακράν έσθητα. Άναφερών μάλιστα, ότι στην Μητροπολι της Ναρθώνος ύπηχε ένας μοναδικος σταυρός, ο όποιος έφερεν επ' αυτου τον Χριστόν γυμνόν. Ο τότε όμως Έπίσκοπος Ναρθώνος διέταξε και εκάλυψαν την γυμνότητα του Θεανθρώπου. Την εποχήν αυτην έξωγραφίζαν άπλωσ τον Χριστόν επί των σταυρών. Τα όνάγλυφα του Ιησού, τα προστιθέμενα επί του σταυρούς ήρχισαν να συνθηίζονται πολύ κατόπιν. Πότε άκριβώς όμως δεν εινε γνωστόν.

Ο κατά τα άρχας της Γ' έκαστοναετηριδος άκμασος Πάπας Σέργιος κατεσκεάσαν άργυρούν σταυρόν φέροντα επ' αυτου χρουσού του Ιησού άπεικόνισμα. Και εις την παρά τα Μεδιόλανα μονήν της Κιαβαρόλλης έσώζετο πρό τινον έτών σταυρός της Γ' έκαστοναετηριδος, φέρον και άνάγλυφον του Χριστου εικόνα.

Ός γνωστόν σήμεραν πλέον ο επί των σταυρών Χριστός εινε άνάγλυφος και γυμνός σχεδόν. Έπίσης οι πόδες του εινε καθηλωμένοι με έν καρφίον και φέρεν και την πλιγγήν της πλευράς εκ της όποιας έρρευσεν, ως γνωστόν, ύδωρ και αιμα.

Φιλόθεος

ΓΝΩΜΑΙ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Μέγιστοι έχθοροι των μοναρχούντων ειν' οι κόλακες και μόνοι φίλοι όσοι την αλήθειαν το θάρρος έχουν προς αυτους να λέγασι. Α. Ι. Άντωνιάδης

Μισώ, μισώ τα στέμματα τα γάυρος ύψομένα άλλ' αγαπώ πλειότερον πολύ τα συντριμμένα. Άχ. Παράδοχος

